

**Poul Hansen** (Kalundborg): I den sommer, som nu ligger bag os, strålede solen næsten måneder igennem fra en skyfri himmel, og det var, som om det milde klima også bredte sig til skuepladsen for den internationale politik — tvært imod alle de spådomme om en forværring, som lød fra visse sider, da vi sidste vinter drøftede spørgsmålet om Vesttysklands optagelse i Atlantpagtsamarbejdet.

Vi har naturligvis med tilfredshed set udsagnet af det mildere klima. Det måtte give de bekymrede befolkninger i alle lande nyt håb, at det lykkedes at gennemføre mødet i Genève mellem de ledende statsmænd fra de fire stormagter i en fordragelighedens ånd og med en sådan udgang, at forhandlingerne kan videreføres, og ikke mindst glæder det os, at Finland allerede nu får Porkkalaområdet tilbage, og at Finland nu mener at kunne slutte sig til Nordisk Råd. På den anden side er det jo rigtigt, at ingen af de store afgørende problemer blev løst i Genève. Vi kan have den forventning, at de fortsatte forhandlinger kan foregå i en bedre atmosfære og måske hurtigere nå et resultat, end vi turde tro for blot et år siden, og ingen skal da være i tvivl om, at vi her i landet nærer et brændende ønske om at se den afspænding gennemført, som der nu er visse tegn til.

Det vil imidlertid være forhastet at drage den slutning af sommerens begivenheder, at vi nu ubekymret kan slække på forsvarssamarbejdet indenfor NATO. Der er så meget mindre grund til det, som dette samarbejde har været en vigtig forudsætning for tilvejebringelsen af den nuværende forhandlingssituation. Her i landet blev der jo i forsommeren nedsat et udvalg til at overveje forsvarsordningen, bl. a. under hensyn til de nye våbens udvikling. Vi er helt enige med regeringen i, at det vil være rimeligt at afvente resultatet af dette udvalgs arbejde, før der her i folketinget fremsættes forslag om ændringer i forsvarsordningen, og det bør også betyde, at de økonomiske rammer, der blev lagt i fjor, fastholdes.

Når vi taler om de nye våben, tænker vi først og fremmest på atom- og brintbomber, og vi tænker vel samtidig med gru på den totale ødelæggelse, disse våben vil kunne anrette, hvis de nogensinde bliver brugt,

hvad vi inderligt håber ikke vil ske. Så meget glædeligere er det da, at det just i løbet af det sidste halve år langt tydeligere end før er kommet til at stå offentligheden klart, ikke alene at atomenergien kan udnyttes fredeligt, men også at man er meget langt fremme i det praktiske forsøgsarbejde, at det i stigende grad udfolder sig som et internationalt samarbejde, og at den praktiske udnyttelse i større målestok ligger indenfor en ikke altfor fjern tidsfrist. Når der tales om de nye våbens ødelæggelses-evne, er det, som om tanken nægter at følge med. Jeg har noget af samme fornemmelse overfor den fredelige udnyttelse af atomenergien. Der synes at åbne sig endog meget vide perspektiver her, men der bliver også et meget stort ansvar. Jeg tror, at vi må møde atomalderen med meget stor åbenhed og meget stor vilje til at prøve og revidere gamle forestillinger i lys af de nye muligheder og krav.

Inden jeg går over til mine bemærkninger om vore hjemlige forhold, skal jeg kun om statsministerens omtale af Klaksvigsagen sige, at vi fuldtud billiger de dispositioner, den høje regering har truffet. Vi beklager, at det færøske socialdemokrati har fundet anledning til at udsende den erklæring, der er offentligheden bekendt, selvom vi ikke overser, at den indeholder en fordømmelse af overgrebene mod de lovlige myndigheder. Vi deler regeringens overbevisning om, at hovedparten af det færøske folk tager afstand fra urolighederne i Klaksvig, og at man deroppe som her forenes i ønsket om en harmonisk udvikling på grundlag af den ordening, som blev fastlagt i 1948. Vi tager derfor også på det skarpeste afstand fra den propagandistiske støtte, som de danske kommunister har ydet de formentlig fåtallige kredse på Færøerne, som åbenbart har ønsket at bruge situationen til at forgifte forholdet mellem Danmark og Færøerne. Jeg tænker her ikke alene på de tekststykker, som dagbladet „Land og Folk“ har bragt, men også, og ikke mindst, på de modbydelige tegninger. Hvilket formål ønsker kommunisterne egentlig at tjene ved at fremstille det, som om politiet er sendt op for at terrorisere Færøernes befolkning? Det er ikke sandheden og ikke nogen dansk interesse, man tjener derved.